

MIRJAM OLDENHAVE

De Scootmobiele Eenheid

Met tekeningen van Rick de Haas

Kinderboek voor de maand van de filosofie 2022

maand
van de
filosofie

www.querido.nl
www.maandvandenfilosofie.nl

Copyright tekst © 2022 Mirjam Oldenhave / Stichting Maand
van de Filosofie

Copyright illustraties © 2022 Rick de Haas

Dit is een speciale uitgave van Em. Querido's Uitgeverij voor de
Stichting Maand van de Filosofie. Alle rechten voorbehouden.

Omslag Marry van Baar
Vormgeving binnenwerk Irma Hornman, Studio Cursief

ISBN 978 90 451 2739 2 / NUR 283

1

maandag

We moesten lang wachten tot er een begeleider kwam. Misschien deden ze dat wel expres, om ons zenuwachtig te maken. Niemand van ons zei iets. We waren met z'n vieren: een barbie, een sportjongen, een arrogante jongen en ik. Wat zouden ze van mij denken? Op school noemden ze me Loenie, maar niet meteen vanaf het begin.

Op alle tafels lag een pen waarop BASTA stond. Zo heette deze stichting. De sportjongen tikte ermee op zijn tafel. *Tiktiktik-tiktiktik*.

Eindelijk kwam er iemand binnen, een vrouw met een klembord waarop een stapeltje papier lag. 'Goeiemorgen, even kijken hoor, jullie zijn toch het spijbelklasje?' Ze schrok er zelf van. 'Of nou ja, groepje groen, moet ik zeggen. Er komt zo iemand bij jullie, we zitten een beetje krap vanwege ziekmeldingen en zo. Jullie mogen vast beginnen met deze kennistest. Maar ik ga eerst

even kijken of jullie er allemaal zijn.' Ze liet haar bril omlaagzakken en keek op een blaadje. 'Elias?'

'Ja, dat ben ik,' zei de arrogante jongen.

'Melanie?'

Zie je wel, echt zo'n barbie-naam. Ze knikte.

'Dylan?'

Stilte.

'Die spijbelt,' zei de sportjongen.

Melanie moest lachen.

'Dan ben jij zeker Boris,' zei de vrouw. 'O nee, Baris! Dus eigenlijk Boris met een a.'

De sportjongen haalde zijn schouders op.

'En Luca.'

Ik knikte.

Ze deelde de blaadjes uit en legde het laatste op het grote bureau bij het bord. 'Er komt zo iemand bij jullie. We zitten een beetje krap vanwege... o, dat zei ik al.' Ze aarzelde nog even en liep toen weg.

En nu? Eerst deze herfstvakantie maar eens zien door te komen. En niet aan daarna denken, gewoon niet aan denken.

1) *Hoeveel bewoners heeft Nederland?*

Ik gokte 15 miljoen. Of was het een strikvraag? Waren bijvoorbeeld daklozen geen bewoners

maar wel inwoners? Ik schreef: *15 miljoen, met of zonder huis.*

Ik gluurde naar Melanie. Die zat nog precies zoals net, ze had de kennistest niet eens bekeken. Baris las de vragen wel, maar ik zag hem niet schrijven. Elias was hard aan het werk.

2) *Wat betekent wifi?*

Helaas kon ik niet even snel googelen, want we moesten onze telefoons inleveren toen we binnenkwamen. Even denken, *Wireless Internet* of zo? Die F was zeker iets met *functionality*. Ik gokte:

Wireless International Functional Internet

3) *Hoeveel werelddelen zijn er?*

Ik wist Europa, Afrika, Azië, Amerika. Was Australië ook een werelddeel? Ja, vast wel.

5 werelddelen.

Zo ging ik door. Ik wist geen enkele vraag zeker, maar ik schreef toch maar iets op. Beter iets dan helemaal niets.

‘Klaar,’ zei Elias al snel.

Terwijl ik nog niet eens op de helft was! Hij stond op en pakte het overgebleven blaadje van het bureau.

‘Wat doe jij!’ zei Melanie. Het was geen vraag maar een snauw.

‘Ik ga deze test ook maken, anders zit ik me

toch maar te vervelen,' antwoordde Elias. 'En misschien kom ik een tweede keer tot andere inzichten.'

Melanie keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Baris. Elias trok zich er niets van aan, die was gewoon weer begonnen.

'Hé, geef mij jouw blaadje dan even.' Melanie knipte met haar vingers.

'Dat lijkt me niet slim, want dan krijg je de rest van de week opdrachten die op mijn niveau zijn afgestemd,' zei Elias.

'Doe even normaal en geef dat blaadje,' zei Melanie ongeduldig.

'Zelf weten.' Elias gaf haar het blaadje. Hij stond op, zij niet. Zo ging dat bij barbies.

'Wat heeft hij bij wif?' vroeg Baris aan Melanie.

Ze las voor: 'Wireless Fidelity.'

'Geen verbinding, maar wel contact,' zei Elias. 'Letterlijk dus "draadloze trouw".' Hij lachte hard.

'Whatever,' zei Baris en hij schreef het op.

Ik veranderde mijn antwoord ook snel.

Ik was al een tijdje klaar met de test, toen er een man binnenkwam. Hij hoefde net niet te bukken om naar binnen te kunnen, zo lang was hij.

‘Zijn jullie klaar? We hebben een beetje chaos vandaag, jullie begeleider heeft zich ziek gemeld, dus ik ben voorlopig jullie aanspreekpunt.’ Terwijl hij praatte, haalde hij de testen op. Hij vond het niet raar dat er op Melanies tafel twee blaadjes lagen. ‘Jullie mogen nu door naar de werkstraf. Aan het einde van de gang staat de begeleidster op jullie te wachten. Toe maar, ik zie jullie morgen weer.’ Ons aanspreekpunt had haast, dat was wel duidelijk.

Toch stak Elias zijn vinger op. ‘Kunt u ons iets uitleggen over de methode?’

De man keek hem verstoord aan.

‘Ik bedoel: hébben we er ook nog iets aan?’ legde Elias uit.

‘Nou, nee dus,’ antwoordde de man. ‘Het is juist de bedoeling dat jullie er helemaal niets aan hebben, zodat je het voortaan wel uit je hoofd laat om te spijbelen.’ Hij wachtte even. ‘Er is jullie van alle kanten hulp aangeboden: troetelclubje zus, praatgroepje zo, maar die kansen hebben jullie laten liggen. Het is nu uit met de pret, dit is straf. Leerstraf en werkstraf.’

‘Dan is dat dus de methode,’ zei Elias.

De man hield de deur voor ons open, als een charmante portier, maar hij bedoelde: opschieten nu!

Aan het einde van de donkere gang stond een vrouw op ons te wachten. Was dit onze begeleidster? Ze zag er zo armoedig uit!

‘Goeiemorgen allemaal!’ riep ze vrolijk. ‘Kom er maar bij. Jullie mogen mij Astrid noemen, want zo heet ik. Waar is nummertje vijf?’

‘Die is er niet,’ antwoordde Baris. Hij had al een lage mannenstem die af en toe even terugschoot naar zijn jongensstem. Een paar jongens in mijn klas hadden dat ook.

‘Dan moeten we de klus zonder hem klaren.’ Astrid wees naast zich. ‘Hier hangen jullie hesjes, daar staan de zakhouders en de proppengrijpers. Als je wilt, mag je ook laarzen aan. We gaan het park hierachter netjes maken!’

‘Wat? Moet ik andermans troep gaan opruimen?’ riep Baris.

Astrid knikte. ‘Het valt mee, echt waar.’

Ik had gemerkt dat er twee soorten mensen zijn. De ene helft zegt: Eigen schuld, je hebt het er zelf naar gemaakt met dat gespijbel van je. Zo iemand is mijn moeder en dat lange aanspreekpunt van daarnet ook.

De andere helft zegt: Ik vind het rot voor je, maar je moet nu even doorbijten, niks aan te doen. Mijn vader bijvoorbeeld, en Astrid dus ook.

‘No way dat ik zo’n ding ga aantrekken!’ Melanie bleef lang met haar hoofd schudden, alsof ze steeds maar weer ‘no way’ zei.

Astrid pakte een hesje van de kapstok. ‘Doe maar wel, joh! Het maakt je lekker anoniem. In zo’n hesje zien ze je ineens niet meer staan. Zo werkt dat met een uniform.’

‘Het woord zegt het al,’ zei Elias. Hij had hem al aan, ik zag wat Astrid bedoelde.

Melanie gaf hem een vuile blik, maar hij zag het niet.

Even later sjokten we met z’n vieren achter Astrid aan. Voor de zekerheid bleef ik bij Melanie uit de buurt, maar ik begreep al snel dat ze me niks ging doen. Een barbie heeft een soortgenoot nodig, anders kan ze niks. Ja, zuchten en met haar ogen rollen, maar dat kon ik negeren, zoals Elias ook deed. Het hesje stond haar trouwens leuk. Dat verbaasde me niet, zulke meisjes zijn zelfs mooi in een regenponcho. Baris leek op een held die mensen en dieren uit brandende huizen redt. Elias was net een verkeersregelaar. En ik? Ik was waarschijnlijk gewoon Luca in een dom, oranje hesje.

Het park was vlakbij en het was echt waar: we moesten afval van de grond rapen en dan in

onze vuilniszak stoppen. Niets meer dan dat, van elf tot vier. En dat de hele week. Het park was kilometers lang, dus er was genoeg te doen.

‘En weet je wat het allerergste was?’ vroeg ik ’s avonds aan mijn vader. Ik at met links want mijn rechterarm deed het niet meer. Die had zo’n zeventuizend keer in de proppengrijper geknepen.

‘Nou?’

‘Niemand zei iets! Ik bedoel, zij ook niet tegen elkaar. Alleen de begeleidster kletste af en toe.’

Mijn vader zoog lucht naar binnen, alsof het zeer deed. ‘Oei, vreselijk! Zei jij ook niks?’

‘Heel soms, maar dan reageerden ze niet,’ zei ik. ‘Eén jongen wel, Elias, maar hij begreep me steeds verkeerd. Of ik hem, dat kan ook.’

Mijn vader knikte somber. ‘Waarom zitten die anderen daar?’ vroeg hij.

‘Ze hebben allemaal te veel gespijbeld, maar waarom, dat weet ik niet en dat durfde ik ook niet te vragen.’ Ik was blij dat ik deze week bij hem was, aan hem hoefde ik nooit iets uit te leggen. Soms begreep hij me zelfs eerder dan ik mezelf.

‘En had je een beetje aansluiting?’ vroeg mijn moeder aan de telefoon. Zij wilde altijd dat ik vrienden maakte.

‘Nee, want er was geen wifi,’ zei ik.

Ze bleef stil. Ze dacht zeker: waarom zijn de grapjes van mijn dochter niet grappig?

‘Mam, weet je wat wifi betekent?’ vroeg ik.

‘Ik weet wel wat het is, maar niet wat het betekent,’ antwoordde mijn moeder.

‘Geen verbinding maar wel contact,’ vertelde ik.

‘Goh,’ zei mijn moeder.